

La Sindicació dels Treballadors de la terra

El moment revolucionari que estem vivint, transformador de tot l'arcaic i latifundista, ha marcat una fita reivindicadora dels drets indiscutibles dels treballadors de la terra que fins ara eren els més vexats i explotats.

La transformació que esmentem, en part, ja és un fet. Segons un decret de la Conselleria d'Agricultura de la Generalitat, que per la difusió que ha tingut ja deveu conèixer, la sindicació dels treballadors de la terra, és obligatòria. Ha calgut que fos així, perquè la massa camperola, en part, estava tant subjectada a les exigències del propietari feudalista, que per la por que no fos despedit de la terra i de la casa, no es sindicava, i així, el propietari al·ludit, podia trepitjar tranquil·lament al pobre camperol.

Es així, estretament organitzats, que es podrà fer front a les investides que el capitalisme agonitzant dóna per tal de fer valdre els seus privilegis. Els propietaris, que estaven avesats a guanyar el pa amb la suor del front dels altres, en ocasió d'haver sigut aprovada pel Parlament de Catalunya la Llei de Contractes de Conreu l'any 1934, organitzaren una excursió de protesta a Madrid, anomenada «La Isidrada» i provocaren el 6 d'Octubre. La terrible repressió que feren després, els valgué el menyspreu de tot el país conscient. Després vingué la descoberta de l'Estreperlo, on els grans capitans de la «Indústria Lladronífera» anomenats Lerroux, Salazar Alonso, Pic i Pon (el senyor gallina), etc. etc., robaven a la nació i la posaven al nivell de les seves baixes passions i perversos instints.

Però vingué el gallec Portela Valladares, que convencé al primer estraperlista de la Nació, home de fals ideal republicà, monàrquic fins al fetge i que responia al nom d'Alcalà Zamora, perquè dissolgués les corcades Corts nascudes en Novembre de 1933; i vingué el gloriós 16 de Febrer que acabà amb la concurrència del Bienni negre; amb ell, amb el 16 de Febrer, s'obriren de bat a bat les portes de les presons. El país tornava a la normalitat. Tothom treballava de gust a Espanya i especialment a la nostra Catalunya que reflexava i emmirallava al món amb la seva tranquil·litat absoluta... però els enemics de la Llibertat maquinaven per sota mà, valent-se del fals catolicisme de la Clerecia i el fals valor i amor a la Pàtria, dels militar sens honor, traïdors al Poble que els mantenia com a senyors; la pau que es respirava, s'ha entelat ensenyorint-se del nostre fèrtil sòl, una de les més cruents guerres civils que registra la història... Als llocs de treball, als camps d'Espanya, s'estan ensangonant de sang noble del poble on la Parca sega les vides a centenars... El retruny del canó, ha suplert al corn de la fàbrica. Aquest és el patriotisme d'aquesta gent, dels propietaris de sang blava... Ah però!... cara pagaran la seva infame traïció! Enlaire els cors! Mori el Feixisme!

J. LLADÓ PESAS

Guarderia? Asil Infantil?

«El company es compromet a donar setmanalment la quantitat de a favor de l'ajut infantil de reraguarda.

Baix Montseny

El Comitè d'Ajut»

Aquesta és la tarja que, destinada a recaptar fons destinats a l'ajut infantil ha sigut passada aquesta setmana. Per informes donats d'una manera oficiosa es diu que aquests fons aniran destinats al sosteniment d'una colònia de nens refugiats dels fronts on el feixisme desangra la nostra terra.

La idea en si és excel·lent, i demostra en el seu iniciador un altruisme i una sensibilitat exquisita. Però la seva realització ofereix greus inconvenients que vull mirar d'exposar, a fi d'aportar el meu petit gra de sorra a l'esmentada obra.

Els nens que vindran recollits hauran deixat llurs llars desfetes, desvastades moral i materialment. En llurs imaginacions infantils reviuran encara les escenes d'amor, de pau, de goig familiar. Llurs cors, plens encara dels bes de les seves mares, de la dolçor de l'abraç dels pares, trobaran a l'arribar ací la fredor de l'asil. Perquè, per més bones que sien les persones encarregades d'aquesta llar col·lectiva infantil; per més que pogués comptar-se amb personal especialitzat per el cuidado dels infants (que difícil resultarà poder-les oblidre aquestes persones), jamai podran ésser per tots i per cada ú d'aquests nens una mare, un pare, un germà, una família en fi.

L'infant, privat de la calor d'aquesta llar on era el tot, l'únic el mimat, mirarà la seva estada en la guarderia, com el prèu pot mirar amb amor al seu escarceller. Impossibile li serà tenir de la nostra terra aquella visió d'amor i de fraternal apoi que la Nova Eva està preparant-nos.

Ara be; forma a seguir? La que en molts llocs han fet ja: que totes aquelles famílies que tinguin suficients mitjans per fer-ho mantinguin a un d'aquests infants; que es controli d'una manera ferma les famílies que els rebin, que aquesta mateixa subscripció que ara es fa, sigui demanant-ho a les famílies que no tinguin cap nen, i serveixi per ajudar si el cas fos precís (manca de feina del cap de família, etc.) als nens recollits. És natural que en aquestes llars l'infantó serà tractat, valgui la paraula, com un rei.

D'aquesta manera, no solament haurem trobat la forma de què l'infant trobi una nova llar, sinó, i aquest és un punt que cal tenir en compte, haurem evitat una burocràcia que ni es necessària ni la volem.

Que l'infant que vingui trobi una casa, uns pares, una família, no una presó sotanesca de les de l'antic règim.

ENRIC ROQUETA

